

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/44/2014
Identifikačné číslo spisu:	7014201203
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7014201203.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci navrhovateľa: X. F., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom U. Z. XX/X, L., P., C., t.č. Útvar policajného zaistenia pre cudzincov, Bitúňková 14, Sečovce, zastúpený: Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., Makovického 15, 010 01 Žilina, proti odporcovi: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Oddelenie cudzineckej polície PZ Michalovce, ul. Ľ. Štúra 1, 071 01 Michalovce, o preskúmanie rozhodnutia odporcu č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-60-010/2014 zo dňa 22. septembra 2014, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sp/50/2014-24 zo dňa 15. októbra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sp/50/2014-24 zo dňa 15. októbra 2014, p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Predmet konania

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-60-010/2014 zo dňa 22.09.2014, ktorým odporca podľa § 88a ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ZoPC) zaistil navrhovateľa dňom 22.09.2014 o 13:00 hod. v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1 ZoPC a zároveň podľa § 88 ods. 5 cit. zákona ho umiestnil do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce (ďalej len „UPZC“) na čas nevyhnutne potrebný, teda na čas pre zabezpečenie jeho vycestovania na 180 dní - do 20.03.2015. Z jeho rozhodnutia vyplýva, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v intenciách odvolacích námietok zástupcu navrhovateľa dospel k záveru, že odporca v prejednávanej veci v správnom konaní dostatočne zistil skutkový stav v súlade s § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a opravný prostriedok navrhovateľa preto nie je dôvodný.

Krajský súd, viazaný pri svojom rozhodovaní dispozičnou zásadou v zmysle § 2501 OSP, sa zaoberal odvolacími námietkami splnomocneného zástupcu navrhovateľa, t.j. otázkami oprávnenosti zdržiavania sa navrhovateľa na území SR ako žiadateľ o udelenie azylu a z toho vyplývajúce nezákonnosťou začatie konania o administratívnom vyhostení, zaistení navrhovateľa podľa nesprávneho zákonného ustanovenia a doby zaistenia, ktorá má byť v rozpore so zákonom o pobyte cudzincov.

Podľa názoru krajského súdu sa odporca vo svojom rozhodnutí podrobne zaoberal skutkovými okolnosťami, z ktorých vyvodil záver, že zaistenie žiadateľa o udelenie azylu je potrebné z dôvodu § 88 ods. 1 písm. a/ bod 1 ZoPC. Navrhovateľovi v krajine pôvodu - India, nehrozí žiadne nebezpečenstvo.

V zmysle § 88 ods. 1 písm. a/ bod 1 ZoPC je policajt oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak existuje riziko jeho úteku.

Rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky (§ 88 ods. 2).

V danej veci sa konanie o azyl začalo vstupom navrhovateľa na územie Slovenskej republiky dňa 03.07.2014 (podľa § 4 ods. 6 zákona o azyle).

Podľa § 4 ods. 6 zákona o azyle cudzinec, ktorý nie je žiadateľom, ale je vrátený na územie SR z dôvodu, že na konanie o udelenie azylu je príslušná SR, považuje sa za žiadateľa okrem cudzinca, ktorého žiadosť o udelenie azylu na území SR bola už v minulosti zamietnutá ako neprípustná alebo ako zjavne neopodstatnená alebo ktorému sa neudelil azyl, konanie o udelenie azylu sa začína vstupom cudzinca na územie SR.

Z obsahu administratívneho spisu (č.l. 32-35) vyplýva, že Ministerstvo vnútra SR -migračný úrad rozhodnutím ČAS: MU-215-15/PO-Ž-2014 zo dňa 27.08.2014 zamietol žiadosť o udelenie azylu navrhovateľa ako zjavne neopodstatnenú. Súčasťou administratívneho spisu bolo aj rozhodnutie o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-60-007/2014 zo dňa 22.09.2014.

V zmysle ustanovenia § 22 ods. 1 zákona o azyle je žiadateľ do rozhodnutia o žiadosti o udelenie azylu oprávnený zdržiavať sa na území SR, ak tento alebo osobitný predpis neustanovuje inak. Citované ustanovenie upravuje nevyhnutné právo žiadateľov zostať na území SR dovtedy, kým rozhodujúci orgán neprijme rozhodnutie v súlade s konaním na prvom stupni. Takto vymedzený rozsah tohto práva žiadateľov o udelenie azylu vychádza z čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 2005/85/ES o minimálnych štandardoch pre konanie v členských štátoch o priznávaní a odnímaní postavenia utečenca. Vyšší štandard oprávnenia žiadateľa o udelenie azylu, t.j. právo zostať na území SR až do momentu právoplatného ukončenia konania o udelenie azylu platil až do 01.01.2014 - nadobudnutia platnosti a účinnosti novely zákona o azyle, zavedenej zákonom č. 495/2013 Z. z. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ sa na území SR po doručení vyššie citovaného rozhodnutia Ministerstva vnútra SR -migračného úradu zdržiaval neoprávnene. Z toho dôvodu odporca aplikoval na danú vec správne ustanovenie zákona o pobyte cudzincov pre zaistenie navrhovateľa.

Z uvedených dôvodov nepovažoval krajský súd námietky navrhovateľa pod č. 1/ a 2/ za opodstatnené. Súd okrem toho poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie č. C- 534/11 zo dňa 30.05.2013, z ktorého záverov vyplýva, že obmedzenie osobnej slobody žiadateľov o azyl nevyklučuje ani medzinárodné azylové právo, hoci všeobecne stanovuje zásadu, podľa ktorej nie je možné na utečencov /žiadateľov o azyl/ nahliadať ako na neoprávnene pobývajúcce osoby a je treba im priznať /okrem iného/ právo na slobodu pohybu na území krajiny, v ktorej sa nachádzajú /čl. 26, 31 a 32 Dohovoru o právnom postavení utečencov z roku 1951, „Ženevská konvencia“. Zároveň však súdny dvor v predmetnej veci zdôraznil, že členské štáty musia mať možnosť zabrániť tomu, aby zaistený cudzinec podaním žiadosti o azyl automaticky dosiahol prepustenie zo zaistenia, inak by bol narušený zmysel návratovej smernice, ktorým je účinné navrátenie štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na území /bod 60 rozsudku v citovanej veci/.

V danom prípade však, navrhovateľ nemá preukázaný skutočný titul na udelenie azylu, migruje po štátoch Európskej únie, teda riziko jeho úteku bolo v administratívnom spise preukázané.

Okrem toho súd pripomenul aj ustanovenie § 79 ods. 3 ZoPC, z obsahu ktorého vyvodil, že nakoľko je navrhovateľ vyhostený z územia SR na dobu 5 rokov, ani z týchto právnych dôvodov nie je možné

navrhovateľa zo zaistenia prepustiť a policajný útvar mohol postupovať iba podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. a/, bod 1. ZoPC.

K námietke právneho zástupcu navrhovateľa týkajúcej sa čl. 5 bod 1. písm. f/ Európskeho dohovoru o ľudských právach súd konštatoval, že podľa ustanovenia § 88 ods. 3 ZoPC podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadania štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie podľa osobitného predpisu nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté. V tomto smere aj EŠLP vo svojej judikatúre uznáva za prípustné zaistenie za situácie, že cudzinec požiadaval v príslušnom štáte o azyl, na čas vybavenia jeho azylovej žiadosti za obdobie konania o tejto žiadosti, preto ho považuje za obdobie, kedy prebieha konanie o vyhostení.

K námietke týkajúcej sa doby zaistenia krajský súd uviedol, že táto dĺžka bola riadne odôvodnená v súlade s platnou právnou úpravou, pričom táto sa počas celého zaistenia monitoruje, či je opodstatnená alebo nie, s poukazom na ust. § 90 ods. 1 písm. d/ ZoPC. Odporca stanovil čas, dokedy sa nevyhnutne musia vykonať všetky opatrenia na reálne vykonanie administratívneho vyhostenia, t.j. potvrdením jeho totožnosti, komunikáciou so zastupiteľským úradom štátu, ktorého je štátnym príslušníkom, zabezpečením náhradného cestovného dokladu a samotnou realizáciou administratívneho vyhostenia. Vychádzal pritom z celkového správania navrhovateľa, ktorý nespôlupracoval počas správneho konania, odmietol podpísať zápisnicu o podaní vyjadrenia a aj z doby vystavenia cestovného dokladu a vybavení všetkých potrebných náležitostí nevyhnutných k reálnemu fyzickému vyhosteniu navrhovateľa do domovskej krajiny.

Zákonná dĺžka tretej vety ustanovenia § 88 ods. 4 ZoPC upravuje oprávnenosť na zaistenie žiadateľa ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespôlupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovanne, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Podľa jeho názoru dĺžka zaistenia, ako aj samotné skutkové okolnosti, ktoré viedli k tomuto zaisteniu, boli v súlade s platnou právnou úpravou, citovanou v napadnutom rozhodnutí.

Krajský súd preto odvolacie námietky splnomocneného zástupcu nezohľadnil, oprávnenému prostriedku nevyhovelo a napadnuté rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-P07-ZVC-60-010/2014 zo dňa 22.09.2014 v zmysle § 250q ods. 2 OSP ako zákonné potvrdil.

Odvolacie dôvody navrhovateľa

Proti uvedenému rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ zákona č. 99/1963 Zb. OSP namietajúc, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Poukázal na to, že už v podanom opravnom prostriedku navrhovateľ namietal skutočnosť, že rozhodnutie o jeho žiadosti o azyl bolo ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia vykonateľné, avšak nebolo právoplatné, a preto bol naďalej účastníkom konania o azyl. Z tohto dôvodu sa ako účastník konania o udelenie azylu nachádzal na území Slovenskej republiky oprávnene, a preto neexistoval dôvod na jeho administratívne vyhostenie.

Pripomenul, že krajský súd poukázal na § 22 ods. 1 zákona o azyle, z ktorého vyplýva, že žiadateľ je do rozhodnutia o žiadosti o udelenie azylu oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak. Prvostupňový súd teda dospel k záveru, že vzhľadom na to, že navrhovateľovi bolo vydané rozhodnutie o jeho žiadosti o azyl dňa 27.08.2014, dňom doručenia rozhodnutia o žiadosti sa stalo toto rozhodnutie vykonateľným a od momentu vykonateľnosti sa navrhovateľ zdržiaval na území Slovenskej republiky neoprávnene. Z tohto dôvodu bolo začaté konanie o jeho administratívnom vyhostení.

Vyššie uvedený záver súdu prvého stupňa je taktiež v rozpore so zásadou „in dubio mitius“, ktorej zmysel spočíva v tom, že pokiaľ existujú dva prípustné výklady verejnoprávnej normy, vždy je potrebné vykladať túto normu v prospech jej adresáta. Podľa jeho názoru pokiaľ sa v § 22 ods. 1 zákona o azyle uvádza, že žiadateľ je do rozhodnutia o žiadosti o udelenie azylu oprávnený zdržiavať sa na území

Slovenskej republiky, nie je možné jednoznačne dospieť k záveru, že za rozhodnutie o jeho žiadosti sa považuje neprávoplatné rozhodnutie Migračného úradu. Za rozhodnutie o jeho žiadosti je potrebné považovať až právoplatné rozhodnutie o jeho žiadosti, nakoľko až okamihom, keď toto rozhodnutie nadobudne právoplatnosť, je konečné a až v tomto okamihu je rozhodnuté o jeho žiadosti v materiálnom zmysle. Za moment rozhodnutia nie je možné považovať moment, v ktorom existuje rozhodnutie, avšak toto môže byť zmenené, a teda jeho existencia až do okamihu nadobudnutia právoplatnosti nie je právne významná. Nie je zrejmé, ako mohol súd prvého stupňa považovať za rozhodnutie v zmysle § 22 ods. 1 rozhodnutie, ktoré nie je právoplatné, a teda môže byť zmenené.

Namietal, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, ak dospel k záveru, že navrhovateľ mal byť zaistený podľa § 88 zákona o pobyte cudzincov a nie podľa špeciálneho ustanovenia, a to § 88a zákona o pobyte cudzincov.

Súd prvého stupňa tiež podľa jeho názoru nesprávne právne posúdil vec v otázke určenia doby zaistenia, nakoľko opomenul skutočnosť, že správny orgán nikdy nevydal rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa označil za nezrozumiteľné v časti, kde poukazuje na § 79 ods. 3 zákona o pobyte ako na jediné ustanovenie, na základe ktorého je možné cudzinca prepustiť.

Z uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie odporcu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie, zaviazá odporcu k náhrade trov konania a nariadi bezodkladné prepustenie navrhovateľa zo zaistenia.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Odporca sa s námietkami znesenými navrhovateľom nestotožnil. Poukázal na to, že navrhovateľ sa na území Slovenskej republiky zdržiaval pri vydávaní napadnutého rozhodnutia neoprávnene, pretože v zmysle § 22 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle (ďalej len „zákon o azyle“) pre neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky postačuje neprávoplatné rozhodnutie o žiadosti o udelenie azylu. Rozhodnutie Migračného úradu pod číslom CAS: MU-215-15/PO-Ž-2014, ktorým Migračný úrad navrhovateľovi zamietol žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky ako zjavne neopodstatnenú, nemá v zmysle § 21 ods. 2 zákona o azyle odkladný účinok. Tento účinok v zmysle § 52 ods. 2 správneho poriadku vyjadruje skutočnosť, že rozhodnutie je vykonateľné. V zmysle § 22 ods. 1 zákona o azyle žiadateľ je do rozhodnutia o žiadosti o udelenie azylu oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky.

Pripomenul, že v zmysle čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 2005/85/ES z 01.12.2005 o minimálnych štandardoch pre konanie v členských štátoch o priznávaní a odnímaní postavenia utečenca (ďalej len „Smernica 2005/85/ES“) žiadateľom musí byť umožnené zostať v členskom štáte, výlučne na účely tohto konania dovtedy, kým rozhodujúci orgán neprijme rozhodnutie v súlade s konaním na prvom stupni ustanoveným v kapitole III uvedenej smernice. Toto právo zostať nezakladá nárok na povolenie na pobyt. V zmysle čl. 39 ods. 3 písm. a/ Smernice 2005/85/ES tam, kde je to vhodné, členské štáty zavedú pravidlá v súlade s ich medzinárodnými záväzkami, týkajúce sa otázky, či opravný prostriedok podľa odseku 1 bude mať ten účinok, že sa žiadateľovi do jeho výsledku povolí zostať v príslušnom členskom štáte. A ako to z vyššie uvedeného vyplýva o navrhovateľovej žiadosti o udelenie azylu bolo rozhodnuté na prvom stupni. Zároveň zdôraznil, že Slovenská republika ako jeden z členských štátov ustanovením § 22 ods. 1 zákona o azyle si stanovila, že opravný prostriedok proti neudeleniu azylu nebude mať za následok to, že sa žiadateľovi o azyl povolí zostať na území SR. Z platnej a účinnej legislatívy v čase vydania napadnutého rozhodnutia teda vyplýva, že vydaním rozhodnutia Migračného úradu o neudelení azylu navrhovateľovi a nadobudnutím jeho vykonateľnosti navrhovateľ stratil oprávnenie zdržiavať sa na území SR na základe zákona o azyle a tým sa dostal do postavenia osoby s neoprávneným pobytom, pretože navrhovateľ nebol oprávnený zdržiavať sa na území SR v zmysle zákona o pobyte cudzincov.

K námietke vytykajúcej súdu nejasné stanovisko v otázke konkrétneho zákonného ustanovenia, podľa ktorého bol navrhovateľ zaistený odporca uviedol, že oprávnenie uvedené v ustanovení § 88a zákona č. 495/2013 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov bolo využité oddelením hraničnej kontroly Policajného zboru Košice - letisko (ďalej len „OHK PZ KE letisko“) z dôvodu, že navrhovateľ bol dňa 03.07.2014 vrátený na územie SR z územia Veľkej Británie podľa

Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013 ustanovujúceho kritéria a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov. Následne dňa 03.07.2014 OHK PZ KE letisko vydalo navrhovateľovi rozhodnutie o zaistení pod číslom PPZ-HCP-PO9-287-013/2014 a navrhovateľ bol umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach. Toho istého dňa bolo s ním opakovane začaté konanie o udelení azylu na území SR. Správny orgán tu musí poukázať na tú skutočnosť, že účastník konania požiadal o udelenie azylu tretíkrát a druhýkrát bol vrátený z územia Veľkej Británie a Severného Írska. Z konania účastníka konania je jednoznačne preukázané, že účastník konania účelovo žiada o udelenie azylu, aby z územia Slovenskej republiky mohol ujsť. Je preukázané aj to, že účastník konania nedodržiava zákony Slovenskej republiky. Na základe uvedených skutočností bol účastník konania zaistený OHK PZ KE letisko. Ak by účastník konania dodržiaval zákony Slovenskej republiky a reálne by mu išlo o udelenie azylu na území Slovenskej republiky nebol by zaistený.

Dňa 27.08.2014 Migračný úrad Ministerstva vnútra vydal rozhodnutie, v ktorom navrhovateľovi zamietol jeho žiadosť o udelenie azylu na území SR ako zjavne neopodstatnenú. Dňa 17.09.2014 bolo navrhovateľovi rozhodnutie o neudelení azylu na území SR vyhlásené a zároveň doručené, pričom okamih vyhlásenia a doručenia tohto rozhodnutia sa považuje ďalší pobyt navrhovateľa za neoprávnený. Z daného dôvodu bol správny orgán povinný v zmysle § 82 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov začať voči navrhovateľovi konanie o administratívnom vyhodení z územia SR. Následne bol navrhovateľ v zmysle § 88 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov zaistený. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že navrhovateľ bol správnym orgánom zaistený ako štátny príslušník tretej krajiny, pretože nemal, resp. stratil právo zdržiavať sa na území SR. Teda správny orgán tu aplikoval zásadu „Lex specialis derogat legi generali“, pretože ustanovenie § 88 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov nie je možné aplikovať na žiadateľa o azyl, ktorý nestratil oprávnenie zdržiavať sa na území SR, ale to nie je prípad navrhovateľa. Čo znamená, že ustanovenie § 88 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov je voči navrhovateľovi konkrétnejšie.

K námietke týkajúcej sa času zaistenia odporca uviedol, že ako je to z vyššie uvedeného zrejme navrhovateľ bol najskôr zaistený OHK KE letisko, ktoré využilo oprávnenie v zmysle ustanovenia § 88a zákona o pobyte cudzincov. Po prepustení bol navrhovateľ zaistený správnym orgánom, pričom bolo využité oprávnenie v zmysle § 88 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona o pobyte cudzincov. V zmysle § 88a ods. 2 druhej a tretej vety zákona o pobyte cudzincov je uvedené, že celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa odseku 1 písm. a/, b/, c/ alebo písm. e/ nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa odseku 1 písm. d/ nesmie presiahnuť čas zaistenia podľa § 88 ods. 4. V zmysle § 88 ods. 4 prvá veta zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Zákon o pobyte cudzincov rozoznáva dve situácie. Prvá je, že za akých okolností a na aký čas môže byť zaistený štátny príslušník tretej krajiny a druhá situácia je, že za akých okolností a na aký čas môže byť zaistený žiadateľ o udelenie azylu. Zákon o pobyte cudzincov nepripúšťa aby dochádzalo k zráťavaniu času zaistenia u štátneho príslušníka tretej krajiny a u žiadateľa o udelenie azylu. Navrhovateľ bol najskôr zaistený ako žiadateľ o udelenie azylu, pričom v danom prípade sa uplatňuje ustanovenia § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov a následne bol navrhovateľ zaistený ako štátny príslušník tretej krajiny s neoprávneným pobytom, pričom v tomto prípade sa uplatňuje ustanovenie § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov a v zmysle tohto ustanovenia navrhovateľovi plyní nová doba zaistenia. Na základe uvedeného teda vyplýva, že v danom prípade čas zaistenia (nepresiahol dobu 6 mesiacov) ako aj uplatnené ustanovenie zo zákona o pobyte cudzincov nie je v rozpore s platnou legislatívou SR. Z vyššie uvedených súvislostí správny orgán vyjadruje, že sa stotožňuje s názorom KS KE, že dĺžka zaistenia, ako aj samotné skutkové okolnosti, ktoré viedli k zaisteniu navrhovateľa boli v súlade s právnou úpravou, ktorá bola platná v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

V reakcii na námietku vytykajúcu nepreskúmateľnosť rozhodnutia odporca uviedol, že v súvislosti s vyššie uvedenými skutočnosťami je zrejme, že navrhovateľ sa na území SR zdržiaval neoprávnené. Z daného dôvodu bol správny orgán povinný v zmysle § 82 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov začať voči navrhovateľovi konanie o administratívnom vyhodení z územia SR. Ustanovenie § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov hovorí, že administratívne vyhodenie je rozhodnutie policajného útvaru o tom, že cudzinec nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a je povinný

opustiť územie Slovenskej republiky, s možnosťou určenia lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme, alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt. A ako to už z uvedeného vyplýva navrhovateľ stratil oprávnenie zdržiavať sa na území SR. Na základe vyššie uvedených súvislostí sa správny orgán nestotožňuje s názorom právneho zástupcu navrhovateľa, že konanie o administratívnom vyhostení navrhovateľa z územia SR nemalo byť vôbec začaté. Práve naopak, správny orgán v zmysle zákona o pobyte cudzincov bol voči navrhovateľovi povinný začať konanie o jeho administratívnom vyhostení z územia SR. V konaní o administratívnom konaní bol účastník konania poučený aj o možnosti požiadať o asistovaný dobrovoľný návrat a o možnosti kontaktovať mimovládne organizácie. Účastník konania bol na správny orgán predvedený v zmysle § 79 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého je policajt oprávnený predviesť cudzinca na policajný útvar v súvislosti s konaním o administratívnom vyhostení, s konaním o zákaze vstupu, s konaním o zamietnutí vstupu, s výkonom rozhodnutia o administratívnom vyhostení alebo s výkonom trestu vyhostenia. V zmysle § 79 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov je uvedené, že ak po spísaní zápisnice policajný útvar nebude ďalej konať vo veci administratívneho vyhostenia, zamietnutia vstupu, zákazu vstupu alebo ak zistí, že nie sú dôvody na odovzdanie cudzinca orgánom činným v trestnom konaní, inému príslušnému orgánu alebo príslušnému zariadeniu, cudzinca ihneď prepustí. Správny orgán tu uvádza, že po vykonaní patričných úkonov ako aj po spísaní zápisnice správny orgán už mal vedomosť o tom, že bude ďalej voči navrhovateľovi konať vo veci jeho administratívneho vyhostenia z územia SR, čo v praxi znamená, že správny orgán v zmysle daného ustanovenia nemohol navrhovateľa prepustiť. Následne správny orgán v zmysle § 88 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov využil svoje oprávnenie a navrhovateľa zaistil. Na základe vyššie uvedených súvislostí sa správny orgán nestotožňuje s názorom právneho zástupcu navrhovateľa, že v tejto časti je rozhodnutie KS KE nezrozumiteľné a nepreskúmateľné.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Z dôvodov rozhodnutia odporcu vyplýva, že navrhovateľ bol vrátený z územia Veľkej Británie podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady /EÚ/ č. 604/2013 Z. z. zo dňa 26.06.2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu, zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov.

Dňa 03.07.2014 bolo navrhovateľovi Oddelením hraničnej kontroly Policajného zboru Košice - letisko vydané rozhodnutie o zaistení pod č. PPZ-HCP-PO9-287-013/2014 a navrhovateľ bol umiestnený v UPZC v Sečovciach. Dňa 27.08.2014 bolo vydané rozhodnutie Migračného úradu MV SR v konaní žiadosti o udelenie azylu navrhovateľa pod číslom ČAS: MU-215-15/PO-Ž-2014, ktorým zamietol žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú. Uvedené rozhodnutie bolo navrhovateľovi vyhlásené a doručené dňa 17.09.2014, pričom podanie opravného prostriedku nemá odkladný účinok, a preto sa považoval ďalší pobyt navrhovateľa za neoprávnený. Dňa 22.09.2014 bol účastník konania kontrolovaný hliadkou odporcu a následne predvedený. Vo veci bolo začaté konanie o administratívnom vyhostení navrhovateľa z územia SR.

Z výpovede navrhovateľa v zápisnici o vyjadrení účastníka konania podľa § 22 ods. 1 Správneho poriadku zo dňa 22.09.2014 vyplynulo, že v roku 2006 neoprávnene prekročil vonkajšiu hranicu členských štátov mimo hraničný priechod, bez cestovného dokladu a jeho snahou bolo dostať sa do Európy. Navrhovateľ teda neoprávnene prekročil vonkajšie hranice SR bez cestovného dokladu a ako vízový cudzinec sa zdržiaval na území SR bez platného víza alebo platného povolenia na pobyt alebo dočasného povolenia k pobytu, vydaného jednou zo zmluvných strán, čím porušil ustanovenie čl. 19 ods. 1 a čl. 21 ods. 1, 2 Schengenského dohovoru.

Správny orgán poukázal na povinnosť každého štátneho príslušníka tretej krajiny zdržiavať sa na území SR s platným cestovným dokladom alebo dokladom oprávňujúcim zdržiavať sa na území SR, mať platné vízum a dostatočné prostriedky na živobytie v zmysle Kódexu schengenských hraníc.

Na základe žiadosti o azyl navrhovateľa Migračný úrad MV SR viedol konanie o udelenie azylu MU-986/PO-Ž/2006, ktoré bolo v zmysle § 19 ods. 1 písm. f/ zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o azyle“) zastavené dňa

15.08.2006 potom, čo svojvoľne opustil Pobytový tábor Gabčíkovo. Navrhovateľ vycestoval do Talianska, následne do Belgicka a Veľkej Británie, odkiaľ letecky pricestoval do Košíc. Dňa 20.09.2010 sa dostavil do Záchytného tábora v Humennom. Dňa 20.10.2010 opakovane svojvoľne opustil záchytný tábor. Konanie o udelenie azylu ČAS: MU-518/PO-Ž-2010 bolo právoplatne ukončené dňa 10.11.2010. V zmysle Dublinského dohovoru bol navrhovateľ transferovaný späť na územie Slovenskej republiky z územia Veľkej Británie dňa 03.07.2014, kedy bolo začaté konanie o jeho zaistení podľa § 88a ods. 1 písm. b/ ZoPC.

Vstupom navrhovateľa na územie SR sa začalo konanie o udelenie azylu. Z dôvodu existencie rizika opätovného úteku, bol navrhovateľ zaistený podľa § 88a ods. 1 písm. b/ ZoPC. Rozhodnutím ČAS: MU-215-15/PO-Ž-2014 zo dňa 27.08.2014 bola Migračným úradom MÚ SR zamietnutá žiadosť o udelenie azylu, ktoré bolo dňa 17.09.2014 vyhlásené navrhovateľovi. Odporca skonštatoval, že uvedené rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť vyhlásením, ale rozhodnutie je vykonateľné samotným doručením. Z toho dôvodu sa navrhovateľ zdržiaval na území SR neoprávnene, čím sa dopustil priestupku podľa § 118 ods. 1 písm. a/ ZoPC.

Odporca ďalej uviedol, že navrhovateľ svojim neoprávneným zdržaním sa na území SR porušil ustanovenie čl. 5 ods. 1 písm. b/ nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 z 15.03.2006, ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice, čím sa dopustil priestupku podľa § 118 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov a zároveň týmto svojim konaním naplnil dôvody administratívneho vyhostenia v zmysle § 82 ods. 1 písm. b/ ZoPC, policajný útvar administratívne vyhostí štátneho príslušníka tretej krajiny, ak má neoprávnený pobyt na území SR.

Odporca dospel k záveru, že vzhľadom na navrhovateľovu predchádzajúcu minulosť na území SR, kedy už bol opakovane žiadateľom o azyl a z azylového zariadenia opakovane svojvoľne ušiel, existuje jeho riziko úteku a z toho dôvodu bol odporca oprávnený zaistiť navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. a/ bod 1 ZoPC. Totožnosť navrhovateľa nie je dôveryhodne preukázaná, nakoľko nemá cestovný doklad a nie je možné, aby sám legálnym spôsobom vycestoval z územia SR do krajiny pôvodu.

Dĺžku doby zaistenia odporca odôvodnil v napadnutom rozhodnutí predpokladanými úkonmi nutnými na reálne vykonanie administratívneho vyhostenia, t.j. potvrdením jeho totožnosti, komunikáciou so zastupiteľským úradom štátu, ktorého je štátnym príslušníkom, zabezpečením náhradného cestovného dokladu a samotnou realizáciou administratívneho vyhostenia. Odporca dodal, že doba zaistenia sa môže skrátiť, pričom presná doba sa nedá konkrétne určiť nakoľko závisí od viacerých neovplyvniteľných faktorov. Vzhľadom na absenciu spolupráce navrhovateľa, odmietnutie podpisu zápisnice o podaní vyjadrenia, dobu vystavenia cestovného dokladu a vybaveniu všetkých potrebných náležitostí k reálnemu fyzickému vyhosteniu navrhovateľa do domovskej krajiny považoval odporca dobu zaistenia za priamo úmernú s uvedenými skutočnosťami.

Vo svojom rozhodnutí odporca skúmal možnosť uloženia povinnosti v zmysle § 89 ZoPC a dospel k záveru, že navrhovateľovi nemohol uložiť povinnosť v zmysle uvedeného ustanovenia, nakoľko tento by svoju povinnosť uloženú správnym orgánom nevedel reálne splniť, resp. vykonať a osobu navrhovateľa považoval za nedôveryhodnú.

Odporca na záver uviedol aj vykonateľné rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-60-007/2014 zo dňa 22.09.2014, vydaného Oddelením cudzineckej polície PZ Michalovce, ktorým bol navrhovateľovi určený zákaz vstupu na územie SR na dobu piatich rokov.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 OSP sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27. novembra 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal s námietkami navrhovateľa v oprávnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 88 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov je policajt oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak existuje riziko jeho úteku.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odporca svoj záver o dôvodnosti zaistenia navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov (ZoPC) oprel o zistenie, že navrhovateľ sa v čase vydávania rozhodnutia o zaistení zdržiaval na území slovenskej republiky neoprávnene, nakoľko už v tom čase bolo vydané rozhodnutie Migračného úradu pod číslom ČAS: MU-215-15/PO-Ž2014 z 27.08.2014, ktorým Migračný úrad navrhovateľovi zamietol žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky ako zjavne neopodstatnenú, a vzhľadom na to, že takéto rozhodnutie nemá v zmysle § 21 ods. 2 zákona o azyle odkladný účinok ustálil, že v súlade s ustanovením § 52 ods. 2 správneho poriadku je takéto rozhodnutie vykonateľné, a teda účinky výroku o tom, že žiadosť navrhovateľa sa zamietla pre jej zjavnú neopodstatnenosť (t.j. azyl sa mu nepriznáva) nastali bezprostredne po jeho vyhlásení a doručení navrhovateľovi dňa 17.09.2014.

Podľa § 21 ods. 2 zákona o azyle proti rozhodnutiu, ktorým bola žiadosť o udelenie azylu zamietnutá ako neprípustná alebo ako zjavne neopodstatnená, možno podať opravný prostriedok na súd do 20 dní od jeho doručenia; podanie opravného prostriedku nemá odkladný účinok, ak súd nerozhodne inak.

Nie je sporné, že právna teória aj prax priznáva aj rozhodnutiu, ktoré ešte formálne nenadobudlo právoplatnosť spôsobilosť vyvolať ním predvídané právne účinky a v prípade, že zákon, resp. na základe zákona správny orgán vysloví, že opravný prostriedok proti takémuto rozhodnutiu nemá odkladný účinok, rozhodnutie sa môže stať vykonateľným okamihom oznámenia rozhodnutia.

Pokiaľ teda odporca vychádzal z uvedeného záveru a v nadväznosti na neho zisťoval oprávnenosť navrhovateľa zdržiavania sa na území Slovenskej republiky v zmysle § 22 ods. 1 zákona o azyle, v rámci ktorého mal za preukázané, že navrhovateľ sa považuje za žiadateľa o azyl len formálne pričom o jeho žiadosti o azyl bolo už rozhodnuté (v danom prípade negatívne), nebolo možné jeho záver (§ 22 ods. 1 vice versa) o tom, že navrhovateľ stratil oprávnenie držiavať sa na území Slovenskej republiky a dostal sa tak do postavenia osoby s neoprávneným pobytom, bez ďalšieho odmietnuť.

Podľa § 22 ods. 1 žiadateľ je do rozhodnutia o žiadosti o udelenie azylu oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak.

Citované ustanovenie je konformné s čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 2005/85/ES o minimálnych štandardoch pre konanie v členských štátoch o priznávaní a odnímaní postavenia utečenca, podľa ktorého žiadateľom musí byť umožnené zostať v členskom štáte, výlučne na účely tohto konania

dovtedy, kým rozhodujúci orgán neprijme rozhodnutie v súlade s konaním na prvom stupni ustanoveným v kap. III. Toto právo nezakladá nárok na povolenie na pobyt.

Pokiaľ zástupca navrhovateľa v odvolaní namietal, že podaním žiadosti o udelenie azylu sa konanie o administratívnom vyhostení malo v zmysle na ust. § 77 ods. 4 ZoPC a prerušiť, resp. toto nemalo ani začať, je potrebné pripomenúť, že podľa § 88 ods. 3 uvedeného zákona podanie žiadosti o udelenie azylu (alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat) nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny (čo je zrejme zámerom vznesenej námietky), pričom konanie podľa osobitného predpisu (zákon č. 480/2002 Z. z.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení dospel k obdobnému záveru v reakcii na námietky navrhovateľa aj súd prvého stupňa, preto odvolací súd nepovažoval námietky vyčítajúce mu nesprávne právne posúdenie za dôvodné.

V spojení s tým, odvolací súd neprihliadol ani na námietku spochybňujúcu zákonné ustanovenie, podľa ktorého bol navrhovateľ zaistený, keď vytýkal súdu prvého stupňa formuláciu, podľa ktorej vyvodil záver, že „zaistenie žiadateľa o azyl je potrebné z dôvodu podľa § 88 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov“, keďže je z následnej citácie textu predmetného zákonného ustanovenia ako aj ďalšieho kontextu odôvodnenia rozsudku zřejmé, že mal na mysli navrhovateľa - štátneho príslušníka tretej krajiny.

V súvislosti s námietkou ohľadne doby zaistenia navrhovateľa odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením, že čas zaistenia stanovený v napadnutom rozhodnutí je v rozpore s platnou legislatívou, z dôvodu že čas zaistenia žiadateľa o azyl nemôže presiahnuť šesť mesiacov. Z výroku napadnutého rozhodnutia vyplýva, že navrhovateľ bol zaistený podľa § 88 ods. 1 ZoPC ako štátny príslušník tretej krajiny, na ktorého sa uplatnilo ustanovenie § 88 ods. 4 citovaného zákona s tým, že lehota začala plynúť dňom vykonateľnosti rozhodnutia o zaistení, t.j. dňom doručenia rozhodnutia, preto v tomto smere nemožno rozhodnutiu odporcu vyčítať, že nezohľadnil predchádzajúcu dobu zaistenia navrhovateľa, v tom čase v postavení žiadateľa o udelenie azylu, stanovenú v súlade s účelom § 88a ods. 2 citovaného zákona. Podľa výroku preskúmaného rozhodnutia sa nepreukázalo, že v danom prípade doba zaistenia stanovená pre účely zabezpečenia vycestovania navrhovateľa do krajiny podľa § 77 ods. 1 ZoPC presahuje zákonné rozpätie šiestich mesiacov.

Správny orgán náležite zdôvodnil, že vzhľadom na preukázanú skutočnosť že navrhovateľ nebol oprávnený zdržiavať sa na území SR v zmysle zákona o pobyte cudzincov, bol z daného dôvodu správny orgán povinný v zmysle § 82 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov začať voči navrhovateľovi konanie o administratívnom vyhostení z územia Slovenskej republiky.

Podľa § 77 ods. 1 ZoPC administratívne vyhostenie je rozhodnutie policajného útvaru o tom, že cudzinec nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a je povinný opustiť územie Slovenskej republiky, s možnosťou určenia lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme, alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení sa uvedie aj krajina, do ktorej je cudzinec vyhostený, ak je možné takúto krajinu určiť. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení policajný útvar môže uložiť zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky alebo územie všetkých členských štátov. Policajný útvar, v rozhodnutí o administratívnom vyhostení, uloží zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky alebo územie všetkých členských štátov, ak v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčí lehotu na vycestovanie.

Podľa § 82 ods. 1 písm. b/ ZoPC policajný útvar administratívne vyhostí štátneho príslušníka tretej krajiny, ak má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odporca primerane objasňujúcim spôsobom zdôvodnil, akými úvahami sa riadil pri rozhodovaní o potrebe jeho zaistenia navrhovateľa, prečo existuje dôvodné riziko

jeho úteku vzhľadom na predchádzajúcu minulosť na území Slovenskej republiky, kedy už bol opakovane žiadateľom o azyl a z azylového zariadenia opakovane svojvoľne ušiel, prečo jeho zaistenie, resp. ponechanie v zaistení je nutné, a to s poukazom na prebiehajúce konanie o administratívnom vyhostení navrhovateľa vzhľadom na to, že jeho totožnosť nie je dôveryhodne preukázaná nakoľko nemá cestovný doklad a nie je možné, aby sám vycestoval z územia Slovenskej republiky do krajiny pôvodu, alebo krajiny, ktorá ho prijme. Správny orgán zaujal aj stanovisko k otázke prípadného uloženia alternatívnych povinností namiesto zaistenia a náležite zdôvodnil prečo tieto v danom prípade nevyužil. V tejto súvislosti dáva odvolací súd do pozornosti aj čl. 15 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES (na ktorú odkázal odporca v inej súvislosti), podľa ktorého „pokiaľ sa v osobitnom prípade nedajú účinne uplatniť iné dostatočné, ale menej prísne donucovacie opatrenia, členské štáty môžu zaistiť len štátneho príslušníka tretej krajiny, voči ktorému prebieha konanie o návrate, s cieľom pripraviť návrat a/alebo vykonať proces odsunu, a to najmä keď existuje riziko úteku“.

Pokiaľ navrhovateľ vytýkal nezrozumiteľnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa z dôvodu, že tento v odôvodnení (na str. 7 rozsudku) zmienil okrem iného aj ust. § 79 ods. 3 ZoPC) odvolací súd nepovažoval túto skutočnosť zmienenú v kontexte opisu procesného postupu správneho v konaní o administratívnom vyhostení cudzinca ako obiter dictum za vadu majúcu vplyv na vecnú správnosť jeho rozhodnutia a na námietku v tomto smere neprihliadol.

S poukazom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu bolo možné konštatovať, že v danom prípade boli podmienky pre zaistenie navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. a/ bod 1 ZoPC splnené a pokiaľ krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil ako zákonné, odvolací súd sa s jeho záverom stotožnil a jeho rozsudok podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil ako vecne správny.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 OSP. Navrhovateľovi, ktorý nemal v konaní úspech odvolací súd náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.